

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 882/06
08.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", кога заступа БА, адвокат, ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Панчеву Гж1. бр. 1195/05 од 01.09.2005. године, у седници већа одржаној 08.11.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Окружног суда у Панчеву Гж1. бр. 1195/05 од 01.09.2005. године и пресуда Општинског суда у Панчеву П1. бр. 1362/03 од 26.11.2004. године, тако што се одбија тужбени захтев тужиље да се поништи као незаконита одлука туженог број 1419 од 29.10.2003. године, те да се тужени обавезе да тужиљу врати на рад, као и захтев за накнаду трошкова поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Панчеву П1. бр. 1362/03 од 26.11.2004. године, усвојен је тужбени захтев и поништена је као незаконита одлука туженог од 29.10.2003. године, те је тужени обавезан да тужиљу врати на рад као и да јој на име трошкове парничног поступка исплати 36.000,00 динара, све у року од 8 дана.

Пресудом Окружног суда Панчеву Гж1. бр. 1195/05 од 01.09.2005. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку нема битне повреде на коју овај суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је засновала радни однос на неодређено време 18.05.1993. године на радном месту продавца - рачунопологача у продавници у ВВ, где је радила без прекида у наредном периоду. Дана 01.04.2002. године закључен је уговор о раду, којим је између осталог утврђено да зарада тужиље на пословима продавца - рачунопологача износи 6% бруто од оствареног промета у месецу, исплаћује се у текућем месецу за промет остварен у претходном месецу и та зарада представља укупна примања запосленог, а минимална основица за обрачун зарада је 100.000,00 динара оствареног промета што је и обавезни месечни промет који запослени мора да оствари, а у супротном сматраће се да је продајни објекат нерентабилан. Пре извршене приватизације 2003. године у сектору малопродаје туженог остварени су највећи губици у односу на остале секторе, те је после извршене приватизације извршена анализа према којима је потребно остварити у малопродајном објекту месечни промет од 196.172,00 динара да би били покривени трошкови пословања сваког малопродајног објекта и тај износ представља доњи праг рентабилности пословања ових објеката. Уколико се оно не остварује за тужено предузеће настају губици како је то било више година уназад у овом сектору. На основу економско-финансијске анализе малопродајних објеката из октобра 2003. године, Управни одбор туженог је на седници од 06.10.2003. године донео одлуку којом се утврђују плански задаци у свим малопродајним објектима у висини од 200.000,00 динара месечно оствареног промета почев од 01.11.2003. године, те је наложено сектору продаје и правном сектору да изврши усклађивање потребних аката и докумената у циљу реализације тих планских задатака. Свим продавцима у малопродајним објектима, па и тужиљи у октобру 2003. године понуђено је закључење анекса уговора о раду који се сматра уговором о раду под измењеним условима који се односе на повећање промета који треба остварити као плански задатак као границу рентабилности утврђене пословном политиком предузећа. У пропратном акту које је достављен уз анекс уговора наведено је упозорење да одбијање закључивања уговора о раду под измењеним околностима представља разлог за отказ уговора о раду. У самом анексу, поред осталог наведено је да минимални основ за обрачун зараде је 200.000,00 оствареног промета што је и обавезни месечни промет који запослени мора да оствари, као и да одредбе овог анекса уговора о раду важе од 01.10.2003. године. Тужиља је одмах по пријему овог анекса 14.10.2003. године, одговорила да одбија да га потпише, налазећи да је прописани обавезни месечни промет превисок, као и због тога што се налази на

боловању. Тужила не би потписала анекс уговора наведене садржине ни касније, управо из разлога што сматра да је одређени износ месечног промета превисок. Генерални директор туженог је 29.10.2003. године донео одлуку бр. 1419 којом се тужиљи отказује уговор о раду са 27.10.2003. године.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су усвојили захтев тужиле за поништај ове одлуке обавезујући туженог да је врати на рад.

Основано се ревизијом туженог указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 103. став 1. и 2. Закона о раду ("Сл. гласник РС" број 70/01), прописано је да послодавац може да понуди запосленом закључивање уговора о раду под измењеним условима и то само из оправданог разлога. У конкретном случају нова пословна политика у односу на месечну реализацију промета коју треба остварити као плански задатак и граница рентабилности сваког малопродајног објекта, су оправдани разлози у смислу ове законске одредбе због којих је тужени понудио тужилји закључивање уговора о раду под измењеним околностима. План реализације утврђене пословне политике је право послодавца на које запослени не може утицати. Одбијање тужиле да закључи овај уговор везани су за реализацију пословне политике послодавца и одређивање границе рентабилности објекта у коме је она била распоређена, неvezано за период од када се уговор примењује. Из тих разлога, супротно становишту нижестепених судова, чињеница да је у уговору наведено да се исти примењује од 01.10.2003. године, а не од 01.11.2003. године, када је утврђена нова пословна политика послодавца, овде туженог, није од утицаја на законитост решења којим је тужилји отказан уговор о раду по овом основу. Ово посебно из разлога што је тужила понуду за закључење уговора под измењеним околностима добила 14.10.2003. године када се налазила на боловању, тако да се обавеза у погледу остварења обавезног промета није могла ни односити на тужилју за тај период, већ за убудуће. Та чињеница била би релевантна тек у ситуацији када би се утврђивали резултати рада тужиле по одредбама овог уговора.

На основу члана 405. ЗПП-а, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц